

попередженні, виявленні та припиненні правопорушень не досягне бажаного результату. Таким чином, виникає необхідність у розробці, вдосконаленні та застосуванні на практиці різних методів та форм співпраці.

На жаль, в Україні цей процес має не зовсім системний характер, що підтверджується науковими дослідженнями та практичними результатами.

Аналізуючи матеріали досліджень щодо участі громадян в охороні громадського порядку та їх взаємодії з органами внутрішніх справ та іншими правоохоронними органами, слід зауважити, що цей процес поступово набуває подальшого розвитку, але очікуваного результату ще не досягнуто, оскільки цьому заважає не досконала правова база і відсутність чітко визначених форм співпраці між ними в цілому.

Високий рівень правопорушень у країні, виникнення реальної загрози життю, здоров'ю, власності та іншим правам і свободам веде до того, що громадяни намагаються реалізувати гарантоване Конституцією право на захист усіма дозволеними засобами, а після прийняття Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» ще й шляхом утворення відповідних громадських об'єднань.

За умов становлення й розвитку демократичної правової держави боротьба зі злочинністю розглядається як важливий напрям внутрішньої політики України. Залучення населення до охорони громадського порядку та профілактики правопорушень є одним з пріоритетних шляхів протидії злочинності, зменшення масштабів її розповсюдження, покращання криміногенної обстановки. Це суттєвий резерв у сприянні роботі працівників органів внутрішніх справ в охороні правопорядку в країні, що вимагає належного правового забезпечення.

Одінцов В.І.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ
ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

Горбунова О.Ю., викладач кафедри
організації охорони громадського
порядку НАВС, к.ю.н.

ЗАСОБИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ, ЯКІ ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ МІЛІЦІЄЮ

Курс на зміцнення державності в Україні, охорону прав, свобод і законних інтересів громадян, забезпечення верховенства права в усіх сферах суспільного життя залишається одним із головних напрямків державного будівництва. Подальший розвиток демократії, забезпечення прав і свобод громадян нерозривно пов'язані з підвищенням якості і ефективності діяльності правоохоронних органів, одне з провідних місць серед яких належить міліції.

Міліція в Україні виконує широке коло завдань та функцій щодо забезпечення правопорядку, захисту прав і свобод громадян, попередження і припинення правопорушень, тому від удосконалення її правоохоронної діяльності значною мірою залежить зміцнення законності і правопорядку в країні. У правоохоронній діяльності міліції використовуються різноманітні організаційні, технічні, виховні та інші засоби, особливе місце серед яких займають правові, зокрема, адміністративно-правові засоби боротьби з правопорушеннями. Найважливішими серед останніх є заходи адміністративного примусу, використання яких забезпечує безпосереднє попередження, виявлення і припинення порушень правових норм, притягнення винних до юридичної відповідальності, усунення шкідливих наслідків правопорушень, тобто всі основні завдання правоохорони.

Заходи адміністративного примусу поділяються на три групи:

- а) заходи адміністративного попередження;
- б) запобіжні адміністративні заходи;
- в) заходи відповідальності за порушення нормативно-правових положень.

Разом з тим єдиної теорії адміністративного примусу, включаючи і примус, який застосовується в правоохоронній діяльності міліції, в адміністративно-правовій науці так і не вироблено. Тому визначення сутності та особливостей його заходів, їх значення, мети та видів, правових і фактичних підстав застосування міліцією, детальна характеристика повноважень міліції щодо застосування окремих видів таких заходів, розробка аргументованих пропозицій та рекомендацій щодо удосконалення діяльності міліції в зазначеній сфері мають велике як теоретичне, так і практичне значення.

Таким чином, необхідність посилення захисту прав і свобод громадян та інтересів держави Україна, боротьби з правопорушеннями в різних сферах, використання з цією метою відповідних правових засобів обумовлює актуальність глибокого і всебічного дослідження широкого кола питань, пов'язаних з діяльністю міліції щодо застосування заходів адміністративного примусу.

Аналізуючи заходи адміністративного примусу, правильним, на нашу думку, є підхід до їх класифікації не тільки з точки зору мети, способу забезпечення правопорядку, але й з урахуванням чисто правових факторів, які в сукупності можуть становити критерій для більш детальної класифікації цих заходів. У зв'язку з цим ми вважаємо, що під час розроблення критеріїв класифікації заходів адміністративного примусу необхідно враховувати всі обставини, пов'язані з правовою регламентацією підстав, умов, порядку і кінцевої мети їх застосування. Звідси впливає класифікація заходів адміністративного примусу за більш широким колом ознак: а) способом забезпечення правопорядку; б) метою застосування; в) фактичними підставами застосування; г) правовими наслідками застосування; д) процесуальними особливостями здійснення тощо. За своїм значенням вони

нерівнозначні, але в сукупності дають підстави для чіткого відмежування різних заходів адміністративного примусу один від одного.

Іщенко І.А.

курсант 3 курсу ФПФПМГБ
ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

Столбова В.В., доцент кафедри
організації охорони громадського
порядку НАВС, к.ю.н., с.н.с.

ВДОСКОНАЛЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ ДІЛЬНИЧНИХ ІНСПЕКТОРІВ МІЛІЦІЇ Ї ПРОТИДІЇ НАСИЛЬСТВА В СІМ'Ї

Сучасний період розвитку української держави визначається впровадженням корінних перетворень у суспільстві і потребує ретельного перегляду основних засад, форм та методів діяльності органів влади, зокрема міліції як органу виконавчої влади. Реформування державно-управлінської діяльності передбачає широке, багатоаспектне вдосконалення адміністративної діяльності міліції і, в першу чергу, форм та методів діяльності з охорони громадського порядку, попередження та припинення правопорушень, зокрема протидії вчинення насильства в сім'ї. Таким чином, в сфері сімейних відносин намітилися і прогресують негативні тенденції. Зростання насильства в сім'ї є глобальною проблемою, яка потребує пошуків механізмів її вирішення. Тому актуальність проблем протидії насильству в сім'ї не викликає сумнівів.

Відповідно до п. 1.2 наказу Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту Міністерства внутрішніх справ України від 07.09.2009 № 3131/386 «Про затвердження Інструкції щодо порядку взаємодії структурних підрозділів, відповідальних за реалізацію державної політики щодо попередження насильства в сім'ї, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та відповідних підрозділів органів внутрішніх справ з питань здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї».

Сімейний кодекс України не регулює сімейні відносини між двоюрідними братами та сестрами, тіткою, дядьком та племінником, племінницею та поміж іншими родичами за походженням. На погляд науковців, перелічені категорії родичів неодмінно повинні бути враховані при здійсненні попередження насильства в сім'ї та відповідно підпадати під дію Закону України «Про попередження насильства в сім'ї». Адже відповідно до ч. 4 ст. 3 СК України сім'єю може бути визнано проживання брата та сестри, особи з дітьми чи батьками, дядьком, тіткою, племінником, племінницею, свояком та іншими категоріями родичів.